

CZESLAW KOZON

ROMERSK-KATOLSK BISKOP AF KØBENHAVN
GL. KONGEVEJ 15
DK-1610 KØBENHAVN V

København, den 25. oktober, 2016,

Kære præster og diakoner,
kære øvrige trosfæller,

Om få dage går vi ind i november måned, som i Kirken traditionelt på en særlig måde er helliget vore afdøde, som vi mindes og beder for. Vi begynder måneden ved at samles på kirkegårdene, men opfordres i øvrigt til derudover ofte at have de afdøde i vore tanker.

Troen på de dødes opstandelse er én af de grundlæggende sandheder i den kristne lære. Kristus selv opstod fra de døde og viste derved ikke bare sin egen magt over døden, men gav også os et løfte om at opstå. Vi tror på, at også vort legeme skal opstå, at der er en identitet mellem den krop, vi befinder os i, og den som engang skal opstå, uanset at den på den ene eller anden måde efter døden er gået i opløsning. Det skal vi tro på, dog i erkendelse af, at vi ikke ved noget om enkelthederne ved den kommende opstandelse.

Også vore begravelsesskikke skal afspejle denne tro. Derfor er det vigtigt, at vi har steder, hvor vi begraver eller bisætter vore døde, og hvor vi kan komme både enkeltvis og i fællesskab for at bede for dem. Dette er med til at understrege vor tro på de helliges samfund, hvilket betyder, at vi aldrig må betragte de døde som nogen, der er gledet totalt ud af vor sammenhæng.

Siden 1963 har det været tilladt også for katolikker at praktisere ligbrænding under forudsætning af, at man med valget at denne metode ikke gav udtryk for mangel på tro på de dødes opstandelse. Siden er ligbrænding blevet endnu mere udbredt, i samfundet såvel som blandt katolikker. For at sikre sig, at man trods valget af ligbrænding ikke fornægter troen på opstandelsen eller svækker vigtigheden af at mindes de afdøde i kirkelig sammenhæng, har Troslærekongregationen den 16. august i år udstedt instruktionen ”*Ad resurgendum com Christo,*” som offentliggøres i dag.

I instruktionen anbefales det, i overensstemmelse med gammel kristen tradition, at de dødes legemer bliver begravet, dvs. primært jordfæstes. Dette for at have et sted, hvor man som kristent fællesskab kan samles om de afdøde efter forinden at have vist respekt for det døde legeme. At begrave de døde er også én af de legemlige barmhjertighedsgerninger. Derfor må vi heller ikke for hurtigt opfatte det at pleje eller besøge et gravsted, som en byrde, man vil spare sig selv eller sine efterladte for. Med vor kristne begravelsestradition giver vi udtryk for troen på opstandelsen og tager afstand fra teorier om, at døden skulle betyde personens totale tilintetgørelse og en gåen op i Moder Natur.

CZESLAW KOZON

ROMERSK-KATOLSK BISKOP AF KØBENHAVN
GL. KONGEVEJ 15
DK-1610 KØBENHAVN V

Hvis man alligevel vælger ligbrænding, er der nu klarere regler for, hvad der må ske med asken:

Asken skal anbringes på en kirkegård, i en kirke eller et andet sted, som den kirkelige øvrighed har godkendt til dette formål. Derfor må man ikke opbevare en afdøds aske i hjemmet. I lande, hvor der måtte herske andre traditioner, skal den kirkelige øvrighed godkende dette.

Under ingen omstændigheder må asken deles mellem familiemedlemmer. Det er heller ikke tilladt at strø asken ud på havet eller sprede den ud over jorden eller anbringe den i smykker eller andre beholdere.

Man skal betænke, at instruktionen er udfærdiget med henblik på hele Kirken. Derfor er der måske nogle elementer i den, som ikke er kendt eller relevante her i landet. Overordnet gælder det dog, at vi med vort valg af begravelsesmetode og eventuelt af et ukendt begravelsessted kan komme til at udtrykke eller fremme en begrænset tro på opstandelsen og fællesskabet med de afdøde.

Selv om det ikke er emnet for ovennævnte instruktion fra Troslærekongregationen, vil jeg gerne minde om den prisværdige skik at lade messer fejre for afdøde. Dette er en smuk måde at udtrykke omsorg for dem, fordi vi derved inddrager dem i messeofret, dem højeste form for forbøn og taksigelse og dermed deltagelse i det mysterium, hvorved Kristus frelste os. At bede for de afdøde er en permanent opgave for os, men særlig relevant i november. Derfor håber jeg, at denne skik også må fortsætte i de yngre generationer.

Med ønsket om Guds velsignelse